

и нарочно хора извън България и отвредомъ получи добри и благоприятни отзиви. До българскитѣ патриоти въ Русия се опрѣдѣли и изпровожда единъ отъ членоветѣ на Комитета, Г-нъ , който е натоваренъ съ мисия и съ пълно довѣрие да влѣзе въ споразумѣние съ тие патриоти и да поиска да принесатъ своята лепта на олтарѣтъ на българската свобода.

Молимъ всѣки Българинъ и славянинъ да се отнесатъ съ пълно довѣрие къмъ нашия пратеникъ и да му укажатъ изискваната за народната ни цѣль помощъ.

Приемете и пр.

Комитетѣтъ“.

Чувствата и надеждитѣ, които въодушевявали поета, били неописуеми. Той прѣживѣвалъ единъ отъ рѣдкитѣ моменти въ живота си: да се дигне революция, неговата мечта, когато Турция е пламнала отъ четири страни, когато на Западъ нищо не може да спрѣ отчаяния викъ — на оржжие! —, и когато на Изтокъ, въ сърдцето на Балканитѣ, въ България, по течението на Марица и по гребенѣтъ на Хемусъ, се разнася хайдушката пѣсенъ, пѣсенѣта на революцията —, какъвъ по-тържественъ моментъ отъ тоя и за поета, и за раята! Повлиянъ отъ думитѣ на „апостолитѣ“, и самъ като виждалъ несигурното политическо положение, Ботйовъ цѣль пламналъ и сѣдка не го хващала, за да изпълни дългѣтъ си, за да дигне пушка бойлия и прѣсне тиквата на врагѣтъ невѣрни! Слѣднето писмо, което той пратилъ Драсову втория день отъ трѣгването си за Русия, ни рисува напълно душевното състояние на поета:

„Брате Драсовъ!

Моето отбиване въ Браила излѣзе твърдѣ щастливо; щомъ излѣзохъ изъ желѣзницата, се срѣцнахъ съ единъ мой приятель, който идеше нарочно при назе за споразумѣние. Тоя човѣкъ е отъ четата на Хаджи